

Kent politisk kunde jeg dernæst ønske at gøre en Bemærkning nærmest lige over for det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgfreds (C. Hage), som i Anledning af det Forlig, der er afsluttet, paastod, at Højre i Løbet af Sommeren ikke har nægtet sig noget i Retning af ikke at sætte særlig Pris derpaa, og at de ikke i nogen Maade have følt sig besværede af den Beslutning, der er vedtaget den 1ste April. Jeg vil da gøre opmærksom paa, at jeg ikke har set — og jeg følger ganske godt med i Bladene — at der er nogen af de ansvarshavende Politikere, hvortil jeg først og fremmest regner Tingmændene, som paa nogen Maade have udtalt sig i Strid med den Beslutning, der er truffen den 1ste April, eller med de Forsættninger, der ligge til Grund derfor. Naar det ærede Medlem dernæst henviser til Pressen, vil jeg gøre opmærksom paa, at hvis man skulde sære til alt det, der staar i den Presse, man nærmest vedfender sig, vil han saa tilstrækkelig at gøre med at feje for sin egen Dør, uden at det bliver nødvendigt for ham at prøve paa at feje for Højres. — Saa har jeg blot en Bemærkning endnu til det ærede Medlem fra Ringløbing (S. C. Christensen). Naar der tales om de fremtidige Reformers, forekommer det mig, at der altid fra den Side tales i en Tone, som om Højre er et Parti, man egentlig ikke kan være bekendt at forhandle med. Det hedder da helt igennem, at Love eller Reformers, der skulle gennemføres, skulle have Venstres Stempel, Venstre skal det hele være. Det forekommer mig dog, at vi, der kalde os Højre, ere en saa betydelig Faktor, at der ogsaa er nogen Grund til at tage noget Hensyn til os, og hvis man tager et jaadant Hensyn, kan det ikke blive udelukkende Venstreløve, men Lovene maa fremkomme som et Kompromis mellem de forskellige Faktorer, der skulle arbejde paa disse Forslag. Jeg finder i det hele taget, at det maa være et noget tilbagelagt Tidspunkt, da man prøvede paa at proskribere det ene Parti for det andet. Udskillige af de Bemærkninger, der ere faldne fra den Side, have ikke smagt mig godt. Der tales om Højre som et Parti, der ikke ret vel maa være til Stede og have sin Del med, og det, forekommer det mig dog, at de ærede Medlemmer maa give os Lov til.

W. Dinesen: Mig forekommer det, at det foreliggende Forslag til Finanslov i og for sig ikke er tilfredsstillende, fordi det ikke tager tilstrækkelig Hensyn til Landets vigende finantstille Evne. Naar Landets finantstille Evne er vigende, ligger det ganske naturligt i Landbrugsproduktens Nedgang.

Jeg betragter Landbruget — taget i omfattende Betydning — for at være i overordentlig høj Grad Danmarks Hovederhverv. Man skulde tro, at det var overflødigt at sige det, men der er blevet udtalt Anskuelser, som gaa i modsat Retning. Det er saaledes af en fremragende Kjøbmand blevet udtalt, at der her til Lands er 650,000 Mennesker, som man kan betegne som Landbrugere, og Resten af Befolkningen, som han angiver til 1,522,000 Mennesker, falder han saa for Landbrugets Kunder. Jeg tror, at hvis man i Stedet for Landbrugets Kunder havde sagt Landbrugets Medhjælpere, vilde man være kommen Sandheden nærmere. Hvis denne Betragtning virkelig er rigtig, vilde det jo, naar Landbruget er i Ned, saaledes som for Øjeblikket, være rigtigt at forøge Landbrugets Kunder og forøge deres Købeevne. Det vilde f. Eks. saa være rigtigt at anskaffe flere Embedsmænd — saa fik Landbruget flere Kunder — og give dem højere Løn — saa fik Landbruget bedre Kunder. Men den Betragtning forekommer mig at være saa bagvendt, at den aldeles ikke behøver at imødegaaes. Og naar den er fremst af en eminent Mand, er det aabenbart netop fordi Manden er saa fremragende, at han har villet gøre Løjer med os. Han er i dette Tilfælde optraadt som Spasmager. Men fordi jeg mener, at det foreliggende Finanslovsforslag ikke svarer til Landets vigende finantstille Evne, derfor er det ikke min Hensigt blot at omtale dette og blot at imødegaa Finansloven. Jeg er tilstrækkelig opportunistisk til, at jeg vil søge at støtte den mest økonomiske Finanslov, der kan have Udflugt til at gaa igennem.

S. Sørensen: Det er den ærede Folketingsmand for Kjøbenhavns 9de Valgfreds (Hørdum), der giver mig Anledning til at sige blot et Par Sætninger. Det var da han omtalte det saakaldte Harboørefond, og han henstillede til den højtærede Indenrigsminister at tage denne Sag under nærmere Overvejelse, dersom et saadant Fond skulde have Ministeriets Sanction. Det ærede Medlems Anse gif ud paa, at han syntes, man ikke havde holdt sig bestemt til de Familier, Ulykken havde ramt, og at man havde dannet et Fond, hvorved man vilde sprede, om jeg saa maa sige, Uds over flere Familier længere ude i Landet. Skulde jeg fremsætte en Anse, skulde det netop være den modsatte, idet det forekommer mig — ja, jeg vil ikke sige, jeg er uenig med det ærede Medlem — at man har draget Grænsen alt for snævert. Hvorfor har man ikke taget hele Bestyksten med? Det forekommer